

JOHANNES HUMLUM
14. juli 1911 – 13. juni 1990

Johannes Humlum

14.7.1911-13.6.1990

Johannes Peter Christian Nikolaj Humlum blev født i Holstebro, hvor faderen var overlærer. Han blev student fra Roskilde Kathedralskole 1929 og cand.mag. fra Københavns Universitet 1935 med fagene botanik, geografi, geologi og zoologi. Umiddelbart efter eksamen begyndte han at undervise ved Niels Brocks Handelsskole, Købmandsskolen og derefter ved Handelshøjskolen i København, hvor han var fra 1937 til 1943, de sidste år som lektor. 1939-43 arbejdede han som assistent i kulturgeografi hos Gudmund Hatt ved Geografisk Laboratorium i København.

Allerede som 32-årig blev Johannes Humlum i 1943 udnævnt til professor i geografi ved Aarhus Universitet, hvor han opbyggede Geografisk Institut, først under Det humanistiske fakultet siden under Det naturvidenskabelige fakultet. Geografisk Institut blev ledet med fast hånd til 1966, da Kulturgeografisk Institut blev udskilt som et selvstændigt institut, som Johannes Humlum derefter ledede indtil sin pensionering i 1981.

Johannes Humlum rejste utroligt meget over hele verden, han var gæsteforelæser ved utallige universiteter, han fik priser, men først og fremmest skrev han om utroligt mange emner. Hans disputats fra 1942 var om majsdyrkningens geografi. Han skrev om botaniske emner, om trafikplanlægning, om flodkontrol og om kunstvanding. Mest kendt er nok hans tanker om den midtjyske motorvej, om byplanlægning og om en lufthavn på Saltholm. Mange af Johannes Humlums arbejder var, hvad man nu vil betegne som meget traditionel geografi med stor vægt på regionalgeografi. Det afspejledes i høj grad i hans syn på undervisningen, som i øvrigt i et »generalskema« blev planlagt i mindste enkelthed for en tiårig periode.

Som universitetsmand var Johannes Humlum den altbestemmende professor, og han havde ikke som mange af sine kolleger evnen til at skabe et frugtbart forskningsmiljø omkring sig. Arbejdsklimaet på Geografisk Institut var anspændt og i 1966 opstod en så tilspidset situation, at universitetet og Undervisningsministeriet greb ind. Efter megen og bitter strid blev resultatet det for Johannes Humlum så vidt lykkelige, at han fik sit eget institut i Vestergade, hvor der var plads til størstedelen af hans store samling af etnografica.

Johannes Humlum kunne være stridbar, men også yderst charmerende. Måske i lettelse over at være kommet på afstand af konflikterne, var det denne sidstnævnte side af Johannes Humlums karakter, som fik lov til at blomstre i det nye Kulturgeografisk Institut.

Karl Pedersen